

**R.P. Petri Leurenii Societatis Jesu, SS. Theologiæ
Doctoris, & SS. Canonum Professoris Vicarius Episcopalis,
Sive Tractatus Quaternarius Per Quæstiones & Responsa
Canonica Deductus**

Leuren, Peter

Coloniae Agrippinae, 1708

361. An post capitularem resolutionem de aliquo in Coadjutorem eligendo sit à jure statutum tempus, intra quod facienda est denominatio certi & determinati Coadjutoris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74203)

Quaestio 359. An Papa teneatur admittere seu deputare Coadjutorem perpetuum, quem Coadjutus & major saniorque pars Capituli postulavit?

1. **R**espond. primò : Non teneri ad hoc Papam, etiam dum verè adest Ecclesiae necessitas, vel evidens utilitas, ex Justitia propriè tali. Si enim tali ratione non teneretur ad admittendam postulationem propriè talem, ut tenentur cum communi Laym. in c. bona. de postulat. n. 6. Tondur. qq. benef. p. 2. c. 4. §. 6. num. 5. Passerin. de elect. c. 24. num. 47. multò minus sic teneretur admittere postulationem Coadjutoris, quæ, ut dictum supra, in pluribus deficit à ratione propriæ, seu postulationis canonicae. Neque quemadmodum illa fundatur in ipso jure eligendi (dum eo ipso, quod Electores jus habeant eligendi, jus quoque habeant procedendi per viam postulationis) adeoque magis adhuc quàm illa innititur gratiæ; & de qua ait Cardin. de Luca de Regul. d. 53. num. 14. Coadjutoris concessio petita à Prælato, qui Coadjutore eget, pendet à mera gratia Papæ, qui ut suum arbitrium in hac gratia concessione bene interponat, petitionem examinandam remittit Consultationi S. Congregationis Consistorialis gerentis partes Assessoris seu Consultoris Papæ &c. Ratio quoque responsionis est, quia per talem Coadjutoris denominationem oblatam Papæ jus nullum neque Capitularibus, neque designato Coadjutore, neque etiam Ecclesiae acquiritur; adeoque sine horum injuria rejici potest. Ad hæc non minus gratiam dispensationis continet, quàm illa propriè dicta postulatio, dum Papa Prælato coadjuvando permittit sibi designare Successorem, quod alias est contra jura; jam verò dispensare, etiam dum adesturgens ratio, non est debitum proprium Justitiæ; neque cogitur Superior ad dispensandum in sua lege, seu ad relaxandum jus ex multitudinis petentium, vel etiam honestate petitionis, Laym. loc. cit. & ego pluribus citatis in Foro benef. p. 2. q. 229.

2. Respond. secundò : Videtur tamen Papa teneri ad hoc, ubiurgens est necessitas & ingens Ecclesiae utilitas, ex æquitate aliqua, quin & ex debito aliquo Justitiæ legalis, quatenus vi officii sui teneretur utilitati boni communis consulere, vel etiam quandoque ex debito Charitatis, non secus ac alias quandoque ex his virtutibus teneretur dispensare in votis, irregularitatibus, impedimentis matrimonii, siurgens adest causa, maxime publicæ utilitatis aut necessitatis, quemadmodum dici solet de admissione veræ postulationis, Laym. loc. cit. num. 48. Vide dicta à nobis loc. cit. n. 2.

3. Non tamen video, qualiter Papa etiam in illis circumstantiis non admittendo denominationem à Capitulo & coadjuvando in Coadjutorem contraveniat Concordatis Germaniæ. Non enim in iis promittit Papa, se designatum à Capitulis in Coadjutorem seu Successorem Prælati adhuc viveatis admissurum; quia ne quidem canonicè postulatum sede vacante se obtrinxit admissurum; sed solum legitimè electum, si nullum patiat defectum, se confirmaturum.

Quaestio 360. An coadjuvandus suis Capitularibus privatim, vel etiam publice in Capitulo certam personam pro suo Coadjutore proponere & recommendare valeat?

1. **R**espond. ad primum affirmativè, nimirum id eum posse privatim. Si enim Capitulares antecedenter ad electionem instituere possint tractatus privatos de persona certa eligenda; quin & ipse Capituli præses aut quisvis alius de Capitulo cæteris Capitularibus proponere, & recommendare potest personam certam tanquam magis idoneam absque eo, quod per hoc vitietur subsequens electio; quin & tales tractatus prævii informatorii & consultatorii, in quibus unus alterum informat de virtutibus aut vitiiis hujus vel illius personæ eligendæ vel non eligendæ, de majore utilitate Ecclesiae speranda ab hac quàm illa persona laudabiliter instituuntur, & ad bonam electionem sunt necessarii, secus, ne accidit in tractatibus ambitiosis, factionalibus, conditionalibus, aut etiam simoniacis; multò minus nocebit securura illi denominationi Coadjutoris talis propositio & recommendatio certæ personæ tanquam magis idoneæ facta à coadjuvando ipso, modò stec intra limites recommendationis, nullum metum aut vim infertens, preces armatas vel importunas continendo, ut quandoque contingit. Neque enim hac ratione tollitur aut minuitur libertas Capitularium, præsertim si vota ferantur per scrutinium occultum. Neque etiam minus per hoc prospicitur utilitati & bono Ecclesiae, dum coadjuvandus ipse præ cæteris optimè præsumitur nosse statum, & necessitatem Ecclesiae suæ, modò tamen in hoc non plùs quàm æquum, tribuat carni & sanguini, magis spectando familiæ suæ, suorumque exaltationem, quàm sponsæ suæ Ecclesiae decorem & utilitatem. Quin & sic proceditur suavius & connaturalius, magisque consultitur tranquillitati, dum non obruditur coadjuvando persona ei suspecta, ingrata & invisa; & vel sic facilius Coadjutore præbetur ansa captandæ mortis Coadjuti. Quamvis de cætero non sit contra Coadjutoris naturam & essentiam, personam à coadjuvando commendatam præterire, & eligere aliam; cum suffragia Capitularibus remaneant libera. Et licet necesse sit, coadjuvandum præbere consensum in denominationem Coadjutoris, sive ut sibi detur Coadjutor, non tamen necesse est, ut ipse consentiat in personam denominatam.

2. Respond. ad secundum quoque affirmativè, nimirum posse per se loquendo id ipsum coadjuvandum publice in Capitulo, si enim id fieri potest privatim, nihil obstat, quò minus id fieri quoque possit palàm, quamvis per accidens id quandoque fieri non expediat, dum fortè hic & nunc exinde animorum averfio, diffidia, aliæque mala merito timeantur securura.

Quaestio 361. An post capitularem resolutionem de habenda electione Coadjutoris, sive de aliquo in genere in Coadjutorem postulando, à jure statutum tempus, intra quòd faciendæ est denominatio certæ, & determinati Coadjutoris?

Respond. negativè. Cum enim neque sit electio, neque postulatio propriè talis, quibus à jure

à jure certum tempus ſtatutum, nempe menſes tres, *c. ne pro defectu de elec.* idque ne Eccleſia diu- gius Sponſo vel Præſato viduata remaneat, alià que ex inde mala paciatur, non eſt illi nominationi, quæ non fit ſede vacante ſed plenâ, non eſt ſtatutum neque hoc, neque aliud tempus poſt factam illam reſolutionem, vel etiam poſt obtentum indultum Pontificium. Nihilominus aliunde iſte actus diu differendus non eſt ob allegandas aut allegatas in literis ad Papam cauſas urgentis neceſſitatis, vel evidentis utilitatis Eccleſiæ. Uti ob paritatem rationis diu quoque differenda non eſt præſentatio factæ jam iſtius denominationis, quæ ea præſentanda Papæ, ut ab eodem acceptetur.

Quæſtio 362. An ut procedi queat ad denominationem alicuius in Coadjutorem, qui habet impedimentum aliquod canonicum, ob quod eligi non poteſt, ſed ſolum poſtulari ad dignitatem, reſpectu cuius concedenda Coadjutoria, egeat indulto Apoſtolico, habilitante illum ad hoc?

1. **R**eſpondeo negativè; cum enim, ut dictum ſæpe, talis denominatio Coadjutoris non fit electio, ſed vicini jùs accedat ad naturam poſtulationis, non requiritur indultum eligibilitatis, ſed ſufficit factam de eo denominationem in Coadjutorem per literas offerre Papæ, manifeſtando tamen ſimul illius impedimentum Canonicum, quod patitur nominatus in Coadjutorem, ut fieri ſolet in poſtulatione propriè talis; tum enim Papa mature diſcuſſis omnibus, eundem deputando Coadjutorem, omnia impedimenta canonica tollere, & quod ad ea diſpenſare cenſetur. Ex quibus jam

2. Inferitur primò, quòd ſicut patiens impedimentum Canonicum obſtans ejus electioni in Prælatum, eſt nullo indulto eligibilitatis inſtructus non eget ad ſui legitimam poſtulationem in Prælatum duabus tertis votorum; ita nec talis quis potiùs iis egeat ad hoc, ut legitime denominatus in Coadjutorem cenſetur, quàm qui nullum patitur impedimentum.

3. Inferitur ſecundò tale indultum Apoſtolicum diſpenſativum ſuper electione paſſiva, v.g. ut quis habens jam Episcopatum eligi poſſit ad alium Episcopatum, otioſe & fruſtra produci in ordine ad hoc, ut denominari poſſit in Coadjutorem, quidquid fit de eo, num ſapiat præſtationem conſenſus ante poſtulationem, adeò que ambitionem reddentem indignum, qui denominetur in Coadjutorem. Quemadmodum de facto, ut videre eſt apud Card. de Luca, *de can. & capit. d. 27. n. 22.* in negotio Coadjutoris Monaſterienſis ſub Alexandro VII. in S. Congregatione conſiſtoriali hoc ipſum allegatum fuit contra Ferdinandum Episcopum Paderbornenſem ab Ageate ſeu Advocato Maximiliani Henrici Electoris Colonienſis ibidem comparente. Quæſter tamen immaturus ille, & poſitivus conſenſus electioni de ſe faciendæ, ut exinde reſulter ambitus repellens ab electione paſſiva, non inferitur à tali indulto miſſo ad capitulum, vel producto in illo, dum actus ille productionis aliud non continet quàm denunciationem remotionis aliàs certi & notorii impedimenti, idque pro ſola noticia, ut capitulares id ſcientes poſſint regulare ſe & vota ſua, vide apud Cardin. de Luca, *loc. cit.*

num. 24.

Quæſtio 363. Num requiratur quoque conſenſus coadjuvandi?

1. **R**eſpondeo primò in Coadjutoria cum futura ſucceſſione requiritur ille conſenſus; & quidem ante omnia, & magis quàm conſenſus Capitularium, ita ut alioqui gratia Coadjutoria ſic ipſo jure nulla. Fagn. in *c. nulla de conceſſ. præb. n. 58.* Lotter. *de re benefici. l. 2. q. 25. n. 21.* Ventrigl. *tom. 2. annor. 13. §. unico. n. 58.* Gonz. *ad regul. 8. gl. §. 9. n. 52.* Tondut. *qq. benef. p. 2. c. 1. §. 13. n. 30.* ubi: nec eſt eſt, ut interveniat conſenſus coadjuti ad hoc, ut illi dari poſſit Coadjutor, qui nunquam datur invito cum futura ſucceſſione, ut Rota *decis. 313. n. 27. part. 7. recent.* Et in effectu, cum tempore Urbani VIII. quidam voluiſſent attentare Coadjutoriam cum futura ſucceſſione pinguioris beneficii in Comitatu Venayſino, nunquam voluit Papa talem Coadjutoriam futuramque ſucceſſionem invito beneficii poſſeſſore concedere. Cardin. de Luca. *de regular. d. 53. n. 16.* ubi: attento ſtylo magis neceſſarius eſt conſenſus ipſius Coadjuti; unde propterea (intellige ex defectu hujus conſenſus) gratia Coadjutoria corrumpitur. Remouch. *c. 10. n. 11.* ubi: inter cetera primum locum obtinet, quòd gratia futuræ ſucceſſionis peti nec obtineri poſſit, niſi prævio conſenſu Prælati (intellige Coadjuvandi) aliàs gratia ſic ipſo jure nulla. Et ſic in Coadjutoria hujusmodi locum habet *regula 44. de præſent. conſenſu.* Gonz. *loc. cit. n. 10.* Lotter. *loc. cit. n. 23.* Idque non propterea, quia præſentatio hæc conſenſus ſit reſignatio, aut ſpeciem reſignationis habeat. Lotter. *loc. cit. n. 24.* ſed ut tollatur amaritudo illa, quæ eſt in obtruſione illa Coadjutoris facta invito potiùs, quàm quæ eſt in excluſione voti captandæ mortis, ut volunt Lotter. & Remouch. *loc. cit.* quia, ut dictum ſupra, votum illud in Coadjutore per hoc non excluſitur, quòd Coadjutor conſenſerit in deputationem Coadjutoris.

2. Reſpondeo ſecundò. Poſteſt tamen Papa, ubi juſta accedit cauſa, quin & ſolet etiam laudabiliter quandoque Præſato, quamvis non conſentienti, quin & invito dare ejuſmodi Coadjutorem. Card. de Luca. *loc. cit.* Fagn. in *c. ex parte de cler. agrot. n. 4.* tractat Card. de Luca expreſſè de Coadjutore perpetuo De Coadjutore non perpetuo, num invito dari queat, Fagn. in *c. conſult. de cler. agrot. n. 22.* remittit ad Jo. And. *in idem c. n. 10.* Si enim Papa tanquam ſupremus & abſolutus Dominus in beneficialibus tollere poteſt Præſaturas, ac etiam juſta cauſa cogere Episcopum, ut dimittat Episcopatum (pro quo Card. de Luca. *de regul. d. 53. n. 17.* citat Barboſ. *de poteſt. Episc. allegat. 113. n. 9.* & ſi ipſum *de regular. d. 148.* contra Fagn. in *c. conſultat. de cler. agrot. n. 24.* & ſeq. cui quamvis aliàs docto ac probo Canoniſtæ ait hæc in parte non deferendum, niſi fortè ea, quæ deducit, intelligenda veniant in foro interno) multò magis dare poteſt Coadjutorem, etiam ſine ejus conſenſu, ac propterea ille negligi poteſt, multòque magis ille ſubditorum. Card. de Luca. *loc. cit.* per quæ poſtrema verba, ſi intelligat capitulares, id non ſubſiſtit reſpectu concordatorum Germaniæ, quibus illaſis, potiùs ille conſenſus coadjuti quàm Capitularium negligi poteſt juxta dicta à nobis ſupra.

3. Reſp. tertio. Sic in caſu dilapidationis coadjuvando invito dari conſuevit Coadjutor cum ablatione adminiſtrationis, à qua de jure veniat perpetuo ſuſpendendus. Lotter. *loc. cit. n. 25.* Sic quoque Tondut. *loc. cit. n. 31.* inquit: ſi tamen ad eſſent

M 4

cauſa,